

1915-11-26

AFSENDER

Augusta Pedersen

MODTAGER

Agnete Skovgaard, Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Lille Veum, Brørup

Arkivplacering:
Mappe 86 nr. 55

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Jeg fulgte os nogle gæster til Tilsted
Vi gik ned til aien. Da, gik I hende
set det. En række skage lidt ned
skarp tegne mod den blanke af-
brænd - først blinde de en vognen
frise, vilde, urolig, tomme, men vi
glad de mere ud, ved en fremad
med øye, den blinde, som - et vel
Kinet-tog, helt oppe for den blinde
i nord og nedre Karpis. Deres set
var blide, den brændte den vognen
for set skive - faldt. To grø
den ene med pibeklene, da vi
vare ved træ

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 55

Om de skulde Ho. Morten skriv
text.

Jeg er ikke bød for at forelå,
for du gav den egen vej altselv.
Men David - den unge David der
brødes med Lovin (og Gjorin), om
samlet ud af dens gab, og var
den i skægget, og dræbte hende
og Gjorin. Jeg agter det kunde
sige sig meget til dem derude.

Jeg ved ikke hvor det var godt at
den Peter og Else kom. De hjalp
os med sin meget smukke hvide
kirke og Lille Kæmpe. Men det
var så aligevel ikke det der var
det meste. Men deres unge
modtagelighed og tægen del i
det alt. Og så var vi sammen
til allers bedste.

Det er sandt, Peter har en lækker
- jeg agter den søde som lækker, som
er så dejlig, og så smuk. Kunde
den ikke også være med i den
Lille bød? Hvor fine de hans
frugter, agter vi.

Jeg haster med at skrive til
dig om tegningerne. Ellers ventede
jeg hellere til en anden dag med
at skrive, for jeg er meget travlt
i mødet.

Vi er indelig glade for det møde
vi fik lov til. Det var sådan
overraskende at begynde med,
ingen høj vigtig del og vi vidste
ikke om vi måtte have lov,
for Sørensiges lod det at de
måtte ikke komme, og vist var
det s. s. v. s. s. v. Men så gik
det hele efterhånden så godt i
lag, så vi rigtig mærkede at
det var en der forstod det, der
havde fat i det. Og all
kom ikke Sørensiges, men
de var os så nær hele dagen,

Bood og nødvendigt føde er der
og endnu ikke nogen nød for
Landet. Borden er isigelig hvor en
Rommere.

Kære Agnete. Tak for dit brev.
Og din søster var da gerne lase
brevene. Det kunde være bedre at
tale sammen om sådant.

Nøj, de søndersjyder her var i
forbryder for grænsen. Men de har
jo da megen slegt der nede.

Der var mange gode mennesker.
Beslig to Rones vilde gåt gennem bølger
mære med. Ja, den ene var mere
da det ikke søndersjyder. Men end
mod på. Men havde mistet deres
eneste barn i sommer. For 12 år
fuge. Ja, der har set, det er nok
bedst ikke altid at have medbringer
det er da rigt at tale med men
næster hos hvem sorg og modgang
rigtig har fået mange hjerte der
lukket op. Men - a Jovis Gud

duj glæde, som du ikke selv til at
græde - det har vi dog også brug for.

Jeg lægger et brev fra Helga Løise
her i. Jeg vil gerne du skal lase
det. Ja. Kan du måske bedre tænke
på om du ved en ung pige, der
var skikkert til, og vil tage der ned.
Trøjborg er en stor gård der ligger i
engene ved Vindby. Nede i den store
have ligger endnu ruiner af slotet
med dobbelte valde og grave om.

Boi Løise og Helga er unge
folk. To piger og en dreng har de.
Jeg husker ikke deres alder helt rigtig.
Det er et godt hjem. Vi holder
meget af Boi og Helga.

Den unge pige skulde spille lidt
med pigene, og fortælle og sagn
i al stilhed; og gerne være en der
kan være Helga til lidt opmuntning
og trøst i denne trænge tid.

Det hun skriver, at manden har
fået udleveret nyt felt græs, vil

sege at han stod færdig til at sendes til fronten.

Jeg skriver om krigens gru og hvor langt værre det var for dem derude end her i det hver dag og time.

Ja, sådan kommer man ofte til at tænke. Men så er det jo det, at hjælper til at holde ud og til at bære, den kommer jo først for alvor når vi har brug for den. Jeg blev glad ved noget en ung kone skrev til mig forleden. Hun har for været både så urolig og angstfuld. Hun var over i en by i Syd-England.

Hvor der kan komme fleppelen og sørgen herude, mænd, sølender, små ikke, men fra England osv, og så derfor over i London og kun ene med forretnene. Hun skrev så:

"Når jeg kommer kan grides af angst for hvad der kan komme af voldsomme ender."

Ja, siger jeg, det er mig og mig går op for det. Men jeg tænkte, at helt galt kan det jo ikke gå, når vi blot ikke kommer bort fra Gud. —

Lignende ord har jeg ofte hørt i de sidste dage, og de må jo at de har fundet et godt ord at sige på, og stå på det.

Og jeg må da have dig fortalt hvad jeg er så glad ved, at jeg nu venter en lille Anders i slutningen af 15. —

Jeg har kun nævnt efter en veninde for, endnu før han blev født, jeg var så på det. Men jeg har jo så meget som alle andre mennesker. Og så vil jeg gerne sige, at jeg har en glæde for mig selv, som jeg vil sige for mig selv. —

skrevet. I efteråret tog en mange faare jord af nord siden. Nu har Klippet felt lov til at fylde gabet, og det ender de med sandelig jord. En mand fik pas til at færdes frem og tilbage og foruden at de højere brødes for sig selv.

Tidligere over grænser er i givet til det: ingen processus undersøgt for pas til at rejse hvar, endomindes de er allerede tvingende grunde. Danske vedtægter som for dem, kan for pas.

Vi kan komme derned herfra, og vi ventede at kunne blive ved. Ikke et eller andet af de andre må vi tage med det.

en dejlig kurophold passer. En Lykke havde med mig til Anders, gik i vagtmænd. Skabet. Men naar solen sig gas den tid, sagde forresten så kort. Men må de de vilkårlig ikke tage den med?

Men somi hvor de fulde af opsigende sager gør det derned, der den havde. Kontrolloer ikke er vejreguleringer over for dem, han kender. Ja, jeg kunde nævne Kristine Lykke og hendes kærester med en lille fuld somi kage. Det var en lille fornøjelse at se dem spise den alene. —